

IR-III.7821.23.2023.EFS
(IR-III.7821.23.2023.4)

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2024 r. poz. 572), zwanej dalej: k.p.a., oraz art. 11c i art. 11g ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz.U. z 2024 r. poz. 311), zwanej dalej: specustawą, w postępowaniu zainicjowanym wniesieniem odwołania przez panią XXXXXX, od decyzji Prezydenta Miasta Poznania Nr 714/2023 z 6.09.2023 r. (znak: UA-IV.6740.82.2022) o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej polegającej na rozbudowie ulicy Rzepińskiej na odcinku od ulicy Małoszyńskiej do ulicy Cmentarnej (droga gminna), zwanej dalej: decyzją PMP:

**uchylam w całości decyzję PMP
i przekazuję sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji.**

Uzasadnienie

W dniu 20.01.2022 r. do Urzędu Miasta Poznania wpłynął wniosek z 19.01.2022 r., złożony przez pana Aleksandra Sagana, zwanego dalej: Wnioskodawcą, działającego jako pełnomocnik właściwego zarządcy drogi, tj. Prezydenta Miasta Poznania, o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej polegającej na rozbudowie ulicy Rzepińskiej na odcinku od ulicy Małoszyńskiej do ulicy Cmentarnej w Poznaniu. Pełnomocnik zarządcy drogi wnioskował również o nadanie decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności.

Pismem z 1.02.2022 r. organ I instancji, działając na podstawie art. 64 § 2 k.p.a., wezwał Wnioskodawcę do usunięcia braków podania.

Wniosek został uzupełniony i skorygowany pismami z 17.02.2022 r. i 21.02.2022 r.

Zgodnie z art. 11b ust. 1 specustawy, wniosek został złożony po uzyskaniu opinii Zarządu Województwa Wielkopolskiego (postanowienie nr 25/21 z 11.03.2021 r., znak: DI-IV.8012.25.2021) oraz Prezydenta Miasta Poznania (pismo z 6.05.2021 r., znak: UA-IV.6724.721.2021).

Odnosnie wymaganych na podstawie ww. przepisu opinii właściwego zarządu powiatu oraz właściwego prezydenta miasta należy zauważyć, że w analizowanym przypadku sprawa dotyczy miasta na prawach powiatu, jak również zachodzi tożsamość podmiotu

występującego o opinię oraz podmiotu tę opinię wydającego, tak więc uzyskane opinii Prezydenta Miasta Poznania nie było niezbędne.

Zgodnie z wymogami art. 11d specustawy, wniosek winien zawierać następujące elementy: mapę w skali co najmniej 1:5000, na której przedstawiono proponowany przebieg drogi, z zaznaczeniem terenu niezbędnego dla obiektów budowlanych oraz istniejące uzbrojenie terenu, analizę powiązania przedmiotowej drogi z innymi drogami publicznymi (zawierającą określenia kategorii dróg oraz sposób ich powiązania z projektowaną drogą), mapy zawierające projekty podziału nieruchomości, sporządzone zgodnie z odrębnymi przepisami, określenie nieruchomości lub ich części, które są planowane do przejęcia na rzecz Skarbu Państwa lub właściwej jednostki samorządu terytorialnego, określenie nieruchomości lub ich części, z których korzystanie będzie ograniczone, określenie zmian w dotychczasowej infrastrukturze zagospodarowania terenu, trzy egzemplarze projektu zagospodarowania działki lub terenu oraz projektu architektoniczno-budowlanego wraz z zaświadczeniem, o którym mowa w art. 12 ust. 7 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (obecnie: Dz.U. z 2024 r. poz. 725) zwanej dalej: Pr. bud., aktualne na dzień opracowania projektu.

Wszystkie wymagane w niniejszej sprawie elementy wniosku znajdują się w aktach sprawy. Należy jednak stwierdzić, że wniosek i załączone do niego materiały zawierały nieścisłości, wskazane w cytowanych niżej wezwaniach - zarówno organu I, jak i II instancji - które zostaną omówione w dalszej części niniejszej decyzji.

Do wniosku winny być również załączone opinie, o których mowa w art. 11d ust. 1 pkt 8 specustawy, oraz wymagane przepisami odrębnymi decyzje administracyjne. W aktach sprawy znajdują się następujące dokumenty:

- pismo Szefa Wojewódzkiego Sztabu Wojskowego w Poznaniu z 10.03.2021 r. Nr 997/21 (znak: WSzW.Poz.-WO-ZP.0732.61.2021),
- opinia Miejskiego Konserwatora Zabytków w Poznaniu z 31.03.2021 r. (znak: MKZ-X.4125.5.67.2021.U),
- oświadczenie o prawie do dysponowania gruntem na cele budowlane.

W przedmiotowej sprawie stwierdzono brak obowiązku dołączenia dokumentów wynikających z art. 11d ust. 1 pkt. 7a i 7b, 8 lit. a, b, c, d, e, g, ga specustawy.

W aktach sprawy znajdują się także następujące pisma Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Poznaniu, zwanego dalej: PGWWP RZGW w Poznaniu:

- pismo z 20.11.2019 r. (znak: PO.RUM.233.900.2019.KP) udzielające spółce Aquanet S.A. z siedzibą w Poznaniu zgody na dysponowanie nieruchomością na cele budowlane w związku z inwestycją pn. „Dokumentacja projektowa sieci kanalizacji sanitarnej i wodociągowej wraz z przyłączami w rejonie ul. Rzepińskiej i Cmentarnej w Poznaniu” dotyczące działek nr 102/4 i 125/12 obr. Junikowo, zobowiązujące inwestora m.in. do uzyskania odpowiednich i wymaganych prawem pozwoleń, zgód i decyzji administracyjnych,

- pismo z 16.11.2018 r. (znak: PO.ZPU.4.516.301.2018.PK) udzielające zgody na zrzut wód w km 7+417 rzeki Kanał Junikowski.

Na podstawie uzupełnionego wniosku Prezydent Miasta Poznania wszczął postępowanie administracyjne - o czym, działając zgodnie z art. 11d ust. 5 specustawy, zawiadomił pisemnie wnioskodawcę i właścicieli lub użytkowników wieczystych nieruchomości objętych wnioskiem (pismo z 25.03.2022 r.), zgodnie z danymi widniejącymi w katastrze nieruchomości (wypisy z rejestru gruntów z 8.03.2022 r.). W aktach sprawy znajdują się zwrotne potwierdzenia odbioru ww. pisma. Pozostałe strony organ I instancji zawiadomił o wszczęciu postępowania w drodze obwieszczenia umieszczonego na elektronicznej tablicy ogłoszeń i w BIP Urzędu Miasta Poznania od 29.03.2022 r. do 12.04.2022 r. Obwieszczenie zostało również opublikowane 30.03.2022 r. w prasie lokalnej („Gazeta Wyborcza Poznań”). Zgodnie z art. 11d ust. 6 pkt 1 specustawy zawiadomienie o wszczęciu postępowania zawierało oznaczenie nieruchomości lub ich części objętych wnioskiem według katastru nieruchomości oraz informację o terminie i miejscu, w którym strony mogą zapoznać się z aktami sprawy.

W tym miejscu na marginesie należy wskazać, że treść zawiadomienia spełnia wprawdzie minimum wymagań specustawy, jednak celowym byłoby również umieszczenie w nim informacji o planowanych podziałach nieruchomości.

Działając na podstawie art. 35 ust. 3 Pr. bud., organ I instancji postanowieniem z 31.03.2022 r. zobowiązał Wnioskodawcę do usunięcia nieprawidłowości w projekcie budowlanym, w tym m.in. dostarczenia pozwolenia wodnoprawnego.

W tym miejscu należy wskazać, że pozwolenie wodnoprawne, zgodnie z art. 11d ust. 4 specustawy, winno stanowić załącznik do wniosku o wydanie zezwolenia na realizację inwestycji drogowej i jego brak stanowi brak formalny wniosku. Braki formalne wniosku powinny być uzupełniane w oparciu o treść art. 64 § 2 k.p.a. pod rygorem pozostawienia wniosku bez rozpoznania - co powinno mieć miejsce przed wszczęciem postępowania.

Pismem z 7.04.2022 r. organ I instancji, działając na podstawie art. 50 § 1 k.p.a., wezwał Wnioskodawcę do złożenia wyjaśnień odnośnie załączonych do wniosku projektów instalacji sanitarnych wraz z przepompownią ścieków - przedłożenie dokumentu potwierdzającego status projektowanych instalacji sanitarnych i zasadności ich dołączenia do wniosku oraz dokonanie korekty wniosku i załączników w zakresie działki nr 125/12 ark. 25 obr. 0036 Junikowo.

Pismem z 11.04.2022 r. właściciel działki nr XXXX ark. 25 obr. 0036 Junikowo wniósł m.in. o uwzględnienie lokalizacji wjazdu i dodatkowych przyłączy w związku z planowanymi dalszymi podziałami działek XXXX, XXXX i XXXX oraz udzielenie informacji odnośnie ewentualnego odszkodowania za pozostałą po podziale działkę XXXX.

Organ I instancji pismem z 19.04.2022 r. wezwał Wnioskodawcę do ustosunkowania się do złożonych uwag.

Wnioskodawca udzielił odpowiedzi pismem z 27.04.2022 r. wskazując, że zgodnie z art. 11i ust. 2 specustawy w sprawach dotyczących zezwoleń na realizację inwestycji drogowej nie stosuje się przepisów o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, a decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej nie jest związana ustaleniami planu miejscowego. Wnioskodawca stwierdził, że działki XXXX i XXXX mają zapewnioną obsługę od strony ul. XXXX. Odnośnie działki XXXX Wnioskodawca poinformował o konieczności zwrócenia się do Zarządu Dróg Miejskich w sprawie jej wykupu.

Organ I instancji przekazał powyższe wyjaśnienia Stronie pismem z 2.05.2022 r.

Do dnia wydania decyzji PMP pozostałe strony postępowania nie wniosły żadnych uwag.

Pismem z 4.05.2022 r. Wnioskodawca udzielił odpowiedzi na postanowienie z 31.03.2022 r. i wezwanie z 7.04.2022 r., przekazując skorygowane i uzupełnione materiały.

Pismem z 11.05.2022 r. organ I instancji zwrócił Wnioskodawcy uwagę na dwa elementy wymagające wyjaśnienia: ujednoczenie dat i uaktualnienie dokumentów zawartych w projekcie oraz kwestię załączonych do wniosku projektów instalacji sanitarnych wraz z przepompownią ścieków na działce 125/12, nie stanowiących urządzeń służących obsłudze ruchu drogowego.

Pismem z 11.05.2022 r. Wnioskodawca zwrócił się z prośbą o zawieszenie postępowania.

Postępowanie zostało zawieszono postanowieniem Prezydenta Miasta Poznania z 12.05.2022 r.

W tym miejscu należy wskazać, że postanowienie to zostało wydane bez uprzedniego umożliwienia pozostałym stronom postępowania zgłoszenia sprzeciwu zgodnie z art. 98 § 1 k.p.a., a następnie doręczone jedynie Wnioskodawcy, bez zawiadomienia pozostałych stron o jego wydaniu.

W aktach sprawy znajdują się także e-maile i korespondencja wewnętrzna dotycząca dyskusji odnośnie możliwości objęcia kanalizacji sanitarnej i przepompowni ścieków decyzją o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej.

Pismem z 20.06.2022 r. Wnioskodawca zwrócił się o podjęcie zawieszono postępowania, udzielając wyjaśnień odnośnie planowanej infrastruktury sanitarnej i wskazując m.in., że projektowany na działce 125/12 plac przeznaczony jest między innymi do obsługi separatorów kanalizacji deszczowej służącej do odwodnienia układu drogowego tzn. jezdni oraz chodnika do obsługi kanalizacji sanitarnej. Plac ten służy do bezpiecznego, nie powodującego zagrożenia w ruchu zatrzymania pojazdu eksploatacyjnego w celu wykonania usług konserwacyjnych zarówno urządzeń kanalizacji sanitarnej, kanalizacji deszczowej oraz przepustu drogowego. Jest to element układu drogowego niezbędny do obsługi urządzeń w celu zapewnienia sprawnego odprowadzenia wód opadowych z projektowanej powierzchni jezdni oraz chodników.

Postępowanie zostało podjęte postanowieniem Prezydenta Miasta Poznania z 22.06.2022 r.

W tym miejscu należy wskazać, że postanowienie to zostało doręczone jedynie Wnioskodawcy, bez zawiadomienia pozostałych stron o jego wydaniu.

Pismem z 6.07.2022 r. organ I instancji wezwał Wnioskodawcę do złożenia wyjaśnień w zakresie ostateczności pozwoleń wodnoprawnych, uaktualnienia warunków technicznych, opinii, uzgodnień i zgód oraz prawidłowego określenia kategorii geotechnicznej.

Pismem z 8.07.2022 r. Wnioskodawca zwrócił się z prośbą o zawieszenie postępowania.

Postępowanie zostało zawieszone postanowieniem Prezydenta Miasta Poznania z 11.07.2022 r.

W tym miejscu należy wskazać, że również to postanowienie zostało wydane bez uprzedniego umożliwienia pozostałym stronom postępowania zgłoszenia sprzeciwu zgodnie z art. 98 § 1 k.p.a., a następnie doręczone jedynie Wnioskodawcy, bez zawiadomienia pozostałych stron o jego wydaniu.

W aktach sprawy znajduje się dalsza korespondencja wewnętrzna odnośnie możliwości objęcia kanalizacji sanitarnej i przepompowni ścieków decyzją wydawaną w trybie specustawy, a także kwestii przejęcia prawa własności i podziału terenu wód płynących.

Pismem z 28.04.2023 r. (znak: PO.RUM.2313.186.2023.DN) Dyrektor PGWWP RZGW w Poznaniu przekazał koncepcję podziału, opracowaną z uwzględnieniem zapisów ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne (stan na moment sporządzania pisma: Dz. U. z 2022 r. poz. 2625 ze zm., obecnie: Dz.U. z 2023 r. poz. 1478 ze zm.), zwanej dalej: Prawem wodnym, dla fragmentu ciekłu pod nazwą Potok Junikowski oraz poinformował m.in., że sposób ustalenia linii brzegu został określony w art. 220 ust. 1-4 Prawa wodnego, a sposób rozgraniczenia gruntów, które były pokryte wodami przed wykonaniem urządzenia wodnego, od pozostałych gruntów został uregulowany w art. 221 Prawa wodnego.

Pismem z 29.08.2023 r. Wnioskodawca zwrócił się o podjęcie zawieszono postępowania.

Postępowanie zostało podjęte postanowieniem Prezydenta Miasta Poznania z 31.08.2023 r.

Postanowienie to - podobnie jak poprzednie - zostało doręczone jedynie Wnioskodawcy, bez zawiadomienia pozostałych stron o jego wydaniu.

Pismem z 31.08.2023 r. organ I instancji wezwał Wnioskodawcę do złożenia wyjaśnień i licznych uzupełnień w zakresie przedłożenia skorygowanego i uzupełnionego wniosku wraz z niezbędnymi załącznikami, w tym m.in. załączenia właściwego projektu podziału dla działek 104/3 i 125/12 ark. 25 obr. 0036 Junikowo (ozn. Wp) z uwzględnieniem przepisów rozporządzenia Ministra Rozwoju Regionalnego i Budownictwa z 29 marca 2001 r. w sprawie ewidencji gruntów i budynków oraz zapisów Prawa wodnego.

Pismem z 1.09.2023 r. Wnioskodawca przedłożył uzupełniony i skorygowany wniosek wraz z załącznikami oraz wyjaśnił, że posiada wiedzę o etapowaniu prac budowlanych na ul. Rzepińskiej. Przed rozpoczęciem budowy ulicy Rzepińskiej ma zostać wybudowana przez Aquanet w pasie drogowym kanalizacja sanitarna i sieć wodociągowa. Wnioskodawca poinformował także, że zrezygnowano z projektowania kanalizacji sanitarnej oraz sieci wodociągowej, natomiast pozostawiono projekt placu postojowego w celu możliwości postoju pojazdów.

Do skorygowanego wniosku załączono oryginały wymaganych przepisami prawa opinii, a także:

- ostateczną decyzję Dyrektora PGWWP Zarządu Zlewni w Poznaniu z 15.11.2019 r. (znak: PO.ZUZ.4.421.695.2019.MS), udzielającą pozwolenia wodnoprawnego, zwaną dalej: pozwoleniem wodnoprawnym,
- ostateczną decyzję Dyrektora PGWWP Zarządu Zlewni w Poznaniu z 30.03.2022 r. (znak: PO.ZUZ.4.4211.11.2022.MF), przenoszącą pozwolenie wodnoprawne na rzecz Prezydenta Miasta Poznania,
- postanowienie Dyrektora PGWWP Zarządu Zlewni w Poznaniu z 6.04.2023 r. prostujące omyłkę w pozwoleniu wodnoprawnym.

W dniu 6.09.2023 r. Prezydent Miasta Poznania wydał decyzję, którą udzielił zarządcy drogi zezwolenia na realizację inwestycji drogowej. Decyzji nadano rygor natychmiastowej wykonalności.

Zgodnie z art. 11f ust. 3 specustawy organ I instancji doręczył decyzję wnioskodawcy oraz zawiadomił pozostałe strony o jej wydaniu w drodze obwieszczenia z 6.09.2023 r. W aktach sprawy znajduje się potwierdzenie umieszczenia obwieszczenia o wydaniu decyzji w BIP i na elektronicznej tablicy ogłoszeń Urzędu Miasta Poznania od 8.09.2023 r. do 22.09.2023 r. Obwieszczenie zostało również opublikowane 12.09.2023 r. w prasie lokalnej („Gazeta Wyborcza Poznań”).

Ponadto organ I instancji zawiadomił pisemnie (pismo z 6.09.2023 r.) o wydaniu decyzji właścicieli lub użytkowników wieczystych nieruchomości objętych decyzją, zgodnie z danymi widniejącymi w katastrze nieruchomości. W aktach sprawy znajdują się zwrotne potwierdzenia odbioru ww. pisma.

Zgodnie z art. 11f ust. 4 specustawy, zawiadomienie zawierało informację o miejscu, w którym strony mogły zapoznać się z treścią decyzji.

Pismem z 19.09.2023 r. (wpływ do Urzędu Miasta Poznania: 28.09.2023 r.) odwołanie od decyzji PMP złożyła pani XXXXXX, właścicielka działki nr XXXX ark. 25 obr. 003, Junikowo, zwana dalej: Odwołującą. Odwołująca wskazała, że decyzja narusza jej prawa i możliwe jest zastosowanie innych rozwiązań umożliwiających przeprowadzenie planowanej inwestycji drogowej z uwzględnieniem jej interesów, przy czym nie sprecyzowała, jakie inne rozwiązania są możliwe oraz jakie interesy zostały naruszone. Odwołująca wniosła także o uchylenie rygoru natychmiastowej wykonalności.

Ww. odwołanie wniesiono w terminie. Na mocy art. 11g ust. 1 pkt 1 specustawy właściwym organem odwoławczym w przedmiotowej sprawie jest Wojewoda Wielkopolski. W związku z powyższym odwołanie wraz z aktami sprawy zostało przekazane do Wojewody Wielkopolskiego przez Prezydenta Miasta Poznania pismem z 4.10.2023 r. (wpływ: 6.10.2023 r.), uzupełnionym pismem z 6.11.2023 r. (wpływ: 9.11.2023 r.).

Odwołanie nie zostało podpisane, w związku z czym Wojewoda Wielkopolski pismem z 12.10.2023 r. wezwał Odwołującą do jego podpisania.

Odwołanie zostało uzupełnione pismem z 25.09.2023 r. (wpływ do Urzędu Miasta Poznania: 10.10.2023 r.), wniesionym przez adw. Michała Wawrzyniaka, zwanego dalej: Pełnomocnikiem Odwołującej.

Pełnomocnik Odwołującej wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy organowi I instancji do ponownego rozpoznania celem dokonania analizy niezbędności wyłączenia części działki XXXX oraz uchylenie rygoru natychmiastowej wykonalności, zarzucając naruszenie art. 64 w zw. z art. 21 ust. 2 w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP oraz art. 11f ust. 1 pkt 4 specustawy poprzez dokonanie podziału i wyłączenia nieruchomości bez uwzględnienia rozwiązań alternatywnych. Ponadto zdaniem Pełnomocnika Odwołującej realizacja inwestycji byłaby możliwa poprzez ustanowienie na działce Odwołującej odpowiednich służebności.

Powyższe pismo zostało przekazane do Wojewody Wielkopolskiego przez Prezydenta Miasta Poznania pismem z 10.10.2023 r. (wpływ: 17.10.2023 r.).

Odwołująca przekazała podpisane odwołanie z 19.09.2023 r. pismem z 6.10.2023 r. (wpływ do Urzędu Miasta Poznania: 12.10.2023 r.), które zostało przekazane do Wojewody Wielkopolskiego przez Prezydenta Miasta Poznania pismem z 16.10.2023 r. (wpływ: 20.10.2023 r.), a także przesłała kolejny jego egzemplarz do organu II instancji (wpływ: 31.10.2023 r.).

Po wstępnym przeanalizowaniu akt sprawy Wojewoda Wielkopolski pismem z 26.10.2023 r. wezwał Prezydenta Miasta Poznania, jako zarządcę drogi, do:

- 1) Wskazania osoby lub osób reprezentujących zarządcę drogi w postępowaniu prowadzonym przez organ II instancji i ewentualnego przedłożenia pełnomocnictwa jednoznacznie umocowującego tę osobę do reprezentowania Prezydenta Miasta Poznania.
- 2) Ustosunkowania się do uwag wniesionych przez Odwołującą i jej Pełnomocnika oraz określenia, czy istnieje możliwość zmiany przyjętych rozwiązań projektowych w sposób uwzględniający żądania strony postępowania, a jeśli nie, to do szczegółowego i wyczerpującego uzasadnienia przyczyn nieuwzględnienia zgłaszanych żądań, wraz z przywołaniem odpowiednich podstaw prawnych.

Jednocześnie, działając na podstawie art. 36 k.p.a. w związku z art. 11c specustawy, Wojewoda Wielkopolski zawiadomił o braku możliwości załatwienia sprawy w terminie ustawowym i wskazał nowy termin załatwienia sprawy do 5.01.2024 r.

Pismem z 26.10.2023 r. organ II instancji zwrócił się do PGWWP RZGW w Poznaniu z prośbą o jednoznaczne wskazanie (wraz z przedłożeniem ewentualnych dowodów potwierdzających udzieloną odpowiedź), czy i które działki objęte analizowaną inwestycją stanowią grunty pokryte śródlądowymi wodami płynącymi.

Pismem z 10.11.2023 r. odpowiedzi na wezwanie udzielił pan Paweł Borowiak, zwany dalej: Pełnomocnikiem zarządcy drogi. Ustosunkowując się do treści wezwania, Pełnomocnik zarządcy drogi przekazał stosowne pełnomocnictwa i udzielił wyjaśnień.

W odpowiedzi na argumenty podniesione w odwołaniu, Pełnomocnik zarządcy drogi poinformował, że przyjęte przez Projektanta rozwiązania techniczne są zgodne z prawem i obowiązującymi przepisami - najbardziej korzystne w istniejących warunkach i w najmniejszym możliwym stopniu ingerują w prawo własności, nie naruszając tym samym zasad niezbędności i proporcjonalności. Z technicznego punktu widzenia wyloty oraz urządzenia podczyszczające projektowanej kanalizacji deszczowej należy zlokalizować po południowej stronie ulicy Rzepińskiej (za wylotem przepustu), co też zostało wykonane. Jest to uwarunkowane ukształtowaniem terenu przyległego oraz przede wszystkim kierunkiem spływu wody płynącej. Lokalizacja urządzeń po północnej stronie (czyli przed wlotem do przepustu) doprowadziłaby do dodatkowego obciążenia przepustu wodami opadowymi oraz roztopowymi z nawierzchni jezdni oraz chodnika ul. Rzepińskiej. Znaczące ograniczenie wydajności przepływu wody w przepuscie może skutkować spiętrzaniem się wody przy wlocie oraz w efekcie końcowym mogłoby dochodzić do zalewania sąsiednich działek. W opinii Pełnomocnika zarządcy drogi ponowne rozpatrywanie zasadności jest zbędne, ponieważ przyjęte rozwiązania są proporcjonalne do potrzeb inwestycji.

Po przeanalizowaniu załączonej do wniosku dokumentacji budowlanej, organ II instancji pismem z 15.12.2023 r. wezwał Pełnomocnika zarządcy drogi do:

- 1) Wyjaśnienia, czy dla przedmiotowego przedsięwzięcia zastosowanie mają przepisy rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 1 sierpnia 2019 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz. U. z 2019 r. poz. 1643), zwanego dalej: rozporządzeniem zmieniającym, czy przepisy rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz. U. z 2016 r. poz. 124 z późn. zm.), zwanego dalej: rozporządzeniem w sprawie WT, w brzmieniu sprzed nowelizacji, tj. przed 13 września 2019 r.
- 2) Wykazania spełnienia wymagań wynikających z § 109 ust. 1 pkt 12 rozporządzenia w sprawie WT, w zakresie zapewnienia oświetlenia projektowanego przejścia dla pieszych.
- 3) Wykazania spełnienia wymagań rozporządzenia w sprawie WT dla projektowanych zjazdów.
- 4) Wyjaśnienia braku załączenia opinii organu zarządzającego ruchem w sprawie geometrii drogi.
- 5) Wyjaśnienie nie wskazania w części opisowej projektu zagospodarowania terenu prędkości projektowej dla przedmiotowej drogi.
- 6) Wyjaśnienia spełnienia wymagań nałożonych na inwestora pozwoleniem wodnoprawnym.
- 7) Wyjaśnienia charakteru projektowanego placu postojowego, zlokalizowanego na działce o nr. ewid. 125/18, w kontekście § 30 ust. 3, w związku z § 116 ust. 1 rozporządzenia w sprawie WT.

Jednocześnie, działając na podstawie art. 36 k.p.a., organ zawiadomił o braku możliwości załatwienia sprawy w terminie wskazanym w piśmie z 26.10.2023 r. i wskazał termin załatwienia sprawy do 5.02.2024 r.

Pismem z 12.12.2023 r. (znak: PO.RUM.2313.186.2023.DN) Dyrektor PGWWP RZGW w Poznaniu poinformował, że na działkach ewid. nr: 102/4, 104/3 1 125/12 ark. 25 obr. 0036 Junikowo dochodzi do kolizji z śródlądowymi wodami płynącymi rzeki Potok Junikowski (Kanał Junikowski). W części zajętej przez śródlądowe wody płynące, ww. działki winny stanowić własność Skarbu Państwa we władaniu Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Poznaniu. Działki te w części pokrytej śródlądowymi wodami płynącymi są niezbędne PGWWP do wykonywania zadań nałożonych Prawem wodnym.

Pismem z 17.01.2024 r. (wpływ: 18.01.2024 r.) Wnioskodawca udzielił odpowiedzi na wezwanie.

Z uwagi na brak podpisu umocowanego w sprawie pełnomocnika inwestora na piśmie, oraz z uwagi na fakt, iż widniejący na piśmie z 17.01.2024 r. podpis Wnioskodawcy był wydrukiem, Wojewoda Wielkopolski pismem z 1.02.2024 r. ponowił treść wezwania z 15.12.2023 r., a ponadto wezwał Pełnomocnika zarządcy drogi do złożenia wyjaśnień odnośnie niewskazania we wniosku przejścia przez teren wód płynących na działce nr ewid. 102/4 oraz podstaw dokonania podziału i częściowego przejęcia nieruchomości pokrytych śródlądowymi wodami płynącymi.

Jednocześnie, działając na podstawie art. 36 k.p.a., organ zawiadomił o braku możliwości załatwienia sprawy w terminie wskazanym w piśmie z 15.12.2023 r. i wskazał termin załatwienia sprawy do 5.04.2024 r.

Pismem z 29.02.2024 r. Wnioskodawca zwrócił się z prośbą o przedłużenie terminu na udzielenie odpowiedzi.

Organ II instancji pismem z 7.03.2024 r. przedłużył ww. termin do 27.03.2024 r., zawiadamiając jednocześnie o braku możliwości załatwienia sprawy w terminie wskazanym w piśmie z 1.02.2024 r. i wskazując nowy termin załatwienia sprawy do 5.05.2024 r.

Pismem z 25.03.2024 r. Wnioskodawca zwrócił się z prośbą o kolejne przedłużenie terminu na udzielenie odpowiedzi, przekazując jednocześnie uaktualnione pełnomocnictwo.

Organ II instancji pismem z 7.03.2024 r. przedłużył ww. termin do 12.04.2024 r.

Ostatecznie Wnioskodawca udzielił odpowiedzi na wezwanie pismem z 12.04.2024 r. wskazując, że do przedmiotowej inwestycji zastosowanie mają przepisy rozporządzeniem w sprawie WT w brzmieniu sprzed nowelizacji, a także przedkładając niezbędne wyjaśnienia, pełnomocnictwo, opinię Prezydenta Miasta Poznania z 16.09.2019 r. (znak: KPRM-XVII.7223.1.31.2019) w sprawie geometrii drogi oraz skorygowane elementy Projektu zagospodarowania terenu, zwanego dalej: PZT, i Projektu architektoniczno-budowlanego, zwanego dalej: PAB. Odnośnie placu postojowego Pełnomocnik zarządcy drogi wyjaśnił, że jest to plac postojowy dedykowany do ewentualnego postoju pojazdów w decyzji zarządcy drogi. Może służyć dla pojazdów służbowych, technicznych związanych

z utrzymaniem drogi i obiektów z nią związanych. Ostateczna decyzja co do charakteru sposobu użytkowania wspomnianego placu będzie należeć do zarządcy drogi po uzyskaniu pozwolenia na użytkowanie drogi. W związku z powyższym, plac postojowy jest elementem niezbędnym dla prawidłowego funkcjonowania infrastruktury drogowej. Jego rola w usprawnianiu dostępu do drogi publicznej oraz wpływ na bezpieczeństwo ruchu drogowego uzasadniają konieczność zajęcia terenu poza obecnym pasem drogowym w ramach nowego podziału.

W kwestii przejścia przez teren wód płynących na działce 102/4 oraz podstaw dokonania podziału Wnioskodawca poinformował, że w uzgodnieniu z organem wydającym decyzję o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej wykonano w maju 2023 roku podziały działek z wodami płynącymi tak, aby granica podziału przebiegała zgodnie z faktyczną skarpą Strumienia Junikowskiego, bez dzielenia działki w miejscu występowania wód płynących ograniczonych wspomnianą skarpą.

Po przeanalizowaniu uzyskanych wyjaśnień, Wojewoda Wielkopolski postanowieniem z 30.04.2024 r. wstrzymał natychmiastowe wykonanie decyzji PMP stwierdzając, że istnieją uzasadnione przesłanki do uchylecia decyzji PMP z powodu istotnego naruszenia przepisów prawa, m.in. z uwagi na niewyjaśnienie przez organ I instancji istotnych braków i niejasności w obrębie złożonego wniosku o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, dotyczących przedmiotu i zakresu inwestycji, w tym w szczególności:

- jednoznacznego wyjaśnienia charakteru projektowanego placu postojowego, zlokalizowanego na działce o nr. ewid. 125/18, mającej powstać w wyniku podziału działki 125/12 ark. 25, obr. 0036 Junikowo, a także zasadności planowanego wywłaszczenia ww. działki - bowiem z akt sprawy przekazanych przez organ I instancji, a także z wyjaśnień Wnioskodawcy, złożonych w toku postępowania odwoławczego, nie wynika jednoznacznie, że plac ten tworzy całość techniczno-użytkową z drogą publiczną i stanowi jeden z elementów wymienionych w rozporządzeniu w sprawie WT,
- niewskazania we wniosku przejścia przez teren wód płynących na działce nr ewid. 102/4 ark. 25, obr. 0036 Junikowo, Miasto Poznań, pokrytej w części śródlądowymi wodami płynącymi rzeki Potok Junikowski (Kanał Junikowski),
- dokonania podziału i częściowego przejęcia nieruchomości pokrytych śródlądowymi wodami płynącymi rzeki Potok Junikowski (Kanał Junikowski) na działkach ewidencyjnych nr 104/3 i 125/12 (ark. 25, obr. 0036 Junikowo), stanowiących własność osób fizycznych, bez uzyskania decyzji o których mowa w art. 220 ust. 5 i 221 Prawa wodnego,
- wyjaśnienia, na jakiej podstawie prawnej inwestor zamierza zrealizować inwestycję drogową na ww. działkach pokrytych śródlądowymi wodami płynącymi.

Biorąc pod uwagę udzielone wyjaśnienia i wprowadzane korekty, Wojewoda Wielkopolski uznał, że zgromadzony materiał dowodowy pozwala na podjęcie rozstrzygnięcia w sprawie. Działając w oparciu o art. 10 § 1 k.p.a., w związku z art. 11c i art. 11d ust. 5 specustawy, organ II instancji pismem z 30.04.2024 r. zawiadomił zarządcę drogi i właścicieli lub użytkowników wieczystych nieruchomości objętych wnioskiem (zgodnie z danymi

widniejącymi w katastrze nieruchomości - wypisy z EGiB w aktach organu I instancji) o zakończeniu postępowania dowodowego w toku postępowania administracyjnego, a także - działając zgodnie z art. 79a k.p.a. - informując o niespełnieniu przez zarządcę drogi przesłanek zależnych od strony, co może skutkować wydaniem decyzji niezgodnej z żądaniem inwestora, oraz wyznaczając termin zapoznania się z aktami i wypowiedzenia co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań przed wydaniem decyzji do 28.05.2024 r. Jednocześnie organ zawiadomił o braku możliwości załatwienia sprawy w terminie i wskazał nowy termin do 28.06.2024 r.

Pozostałe strony organ zawiadomił w drodze obwieszczenia, które zostało umieszczone na tablicy ogłoszeń WUW w Poznaniu od 7.05.2024 r. do 11.06.2024 r., w BIP WUW w Poznaniu od 8.05.2024 r. do 22.05.2024 r. oraz w BIP i na elektronicznej tablicy ogłoszeń Urzędu Miasta Poznania od 7.05.2024 r. do 21.05.2024 r. Obwieszczenie zostało również opublikowane 7.05.2024 r. w prasie lokalnej („Głos Wielkopolski”).

Do dnia wydania niniejszej decyzji strony postępowania nie skorzystały z prawa do zapoznania się ze zgromadzonym materiałem dowodowym, ani nie wniosły uwag. W związku z powyższym, zgodnie z art. 81 k.p.a., należy uznać za udowodnione wskazane w zgromadzonym materiale dowodowym okoliczności faktyczne.

Po zbadaniu zaskarżonej decyzji organ II instancji stwierdził, co następuje:

Decyzja PMP została wydana na podstawie ustawy mającej charakter wyjątkowy i epizodyczny, której celem jest uproszczenie i przyśpieszenie procedur dotyczących wydawania aktów administracyjnych warunkujących rozpoczęcie budowy dróg publicznych, w tym przyśpieszenie nabywania gruntów na potrzeby inwestycji drogowych. Temu też służy objęcie jedną decyzją administracyjną rozstrzygnięć dotyczących różnych kwestii (występujących przy realizacji tego typu inwestycji), jak ustalenie lokalizacji drogi, zatwierdzenie podziału nieruchomości i przejmowanie jej na własność publiczną oraz zatwierdzenie projektu budowlanego stanowiącego pozwolenie na budowę.

Decyzja PMP została wydana na rzecz właściwego zarządcy drogi, tj. na rzecz Prezydenta Miasta Poznania.

Z uwagi na wskazane wyżej braki i niejasności nie jest możliwe jednoznaczne stwierdzenie, czy organ I instancji prawidłowo określił przedmiot inwestycji, w związku z czym Wojewoda Wielkopolski w dalszej części niniejszej decyzji odstępuje od dokonania szczegółowej analizy treści decyzji PMP z punktu widzenia spełnienia wymogów art. 11f ust. 1 specustawy, ograniczając się do wskazania zakresu koniecznego do wyjaśnienia.

W związku z powyższym organ II instancji stwierdził, co następuje:

- 1) Decyzja PMP w punkcie II.1. na stronie 2. określa linie rozgraniczające teren (por. art. 11f ust. 1 pkt 2 specustawy) poprzez wskazanie linii rozgraniczającej teren na załączniku nr 1 do decyzji, bez jednoznacznego, enumeratywnego wskazania nieruchomości lub ich części objętych liniami rozgraniczającymi teren.

Z załącznika nr 1. wynika, że zaprojektowany pas drogowy stanowią:

- działka nr 125/16, mająca powstać z podziału działki nr 125/2 ark. 25, obr. 0036 Junikowo, oraz działka nr 125/21, mająca powstać z podziału działki 125/15 ark. 25, obr. 0036 Junikowo, co do których organ II instancji nie wnosi zastrzeżeń;
- działki nr 104/11 i 104/12, mające powstać z podziału działki nr 104/3 ark. 25, obr. 0036 Junikowo, oraz działki nr 125/18 i 125/23, mające powstać z podziału działki nr 125/12 ark. 25, obr. 0036 Junikowo, które to działki - jak wskazano wyżej w niniejszej decyzji - stanowią nieruchomości pokryte śródlądowymi wodami płynącymi rzeki Potok Junikowski (Kanał Junikowski), pozostając jednak własnością osób fizycznych;
- część działki nr 102/4 ark. 25, obr. 0036 Junikowo, stanowiącej własność Miasta Poznania, dla której nie przedstawiono projektu podziału, a która również stanowi nieruchomość pokrytą śródlądowymi wodami płynącymi rzeki Potok Junikowski (Kanał Junikowski). Stwierdzić należy, że częściowe objęcie tej nieruchomości linią rozgraniczającą teren stoi w sprzeczności z zapisem punktu II.2. decyzji PMP, zgodnie z którym linia rozgraniczająca teren stanowi linię podziału nieruchomości.

Linią rozgraniczającą teren objęty został także plac postojowy, zlokalizowany na działce o nr. ewid. 125/18, mającej powstać w wyniku podziału działki 125/12 ark. 25, obr. 0036 Junikowo.

W tym miejscu należy przypomnieć, że zakres stosowania specustawy reguluje art. 1 ust. 1, zgodnie z którym ustawa określa zasady i warunki przygotowania inwestycji w zakresie dróg publicznych w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (obecnie: Dz. U. z 2024 r. poz. 320), zwanej dalej: ustawą o drogach publicznych, a także organy właściwe w tych sprawach.

Z powyższego przepisu oraz ukształtowanego orzecznictwa sądów administracyjnych wynika, że decyzję o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej wydaje się dla inwestycji polegającej na budowie (rozbudowie) drogi, zdefiniowanej w art. 4 pkt 2 ustawy o drogach publicznych, jako budowli składającej się z części i urządzeń drogi, budowli ziemnych, lub drogowych obiektów inżynierskich, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 7 Pr. bud., stanowiącej całość techniczno-użytkową, usytuowanej w pasie drogowym i przeznaczonej do ruchu lub postoju pojazdów, ruchu pieszych, ruchu osób poruszających się przy użyciu urządzenia wspomagającego ruch, jazdy wierzchem lub pędzenia zwierząt. Specustawa ma zatem zastosowanie wyłącznie do realizacji inwestycji drogowej jako budowli, a nie wszystkiego, co planowane jest w pasie drogowym (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 8 grudnia 2011 r., sygn. akt II OSK 2216/11; wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 1 kwietnia 2011 r., sygn. akt VII SA/Wa 196/11).

Z dowodów zgromadzonych w toku postępowania prowadzonego przez organ I instancji, ani z wyjaśnień uzyskanych w toku postępowania odwoławczego nie wynika, że plac zlokalizowany na działce o nr. ewid. 125/18 tworzy całość techniczno-użytkową z drogą publiczną i stanowi jeden z elementów wymienionych w rozporządzeniu w sprawie WT.

Przeciwnie, pierwotny wniosek obejmował projektowaną na tej nieruchomości przepompownię ścieków, a z cytowanych wyżej pism Wnioskodawcy z 20.06.2022 r. i 1.03.2023 r. wynika, że plac planowany był w powiązaniu z inwestycją realizowaną przez spółkę Aquanet, dotyczącą budowy kanalizacji sanitarnej w ul. Rzepińskiej i Cmentarnej, co zresztą znajduje potwierdzenie w powszechnie dostępnych dokumentach: Wieloletnim planie rozwoju i modernizacji urządzeń wodociągowych i urządzeń kanalizacyjnych będących w posiadaniu Aquanet S.A. na lata 2017-2016 (Nr 17/002/PI-10), w którym wskazano budowę kanalizacji sanitarnej, w tym. m.in. przepompowni ścieków, a także w Uchwale Nr LV/999/VII/2017 Rady Miasta Poznania z dnia 17.10.2017 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego „Junikowo - Północ” w Poznaniu, zgodnie z którym fragment ww. działki 125/12 stanowi teren kanalizacji, oznaczony symbolem 2K, na którym ustala się lokalizację przepompowni ścieków.

Również w toku postępowania odwoławczego Wnioskodawca nie udowodnił, że teren opisany w projekcie jako „plac postojowy” tworzy całość techniczno-użytkową z drogą publiczną, posługując się w swoich wyjaśnieniach niejednoznacznymi sformułowaniami takimi jak: „ewentualnego postoju pojazdów w decyzji zarządcy drogi”.

Odnosząc się do stwierdzeń zawartych w piśmie Wnioskodawcy z 12.04.2024 r., zgodnie z którymi plac postojowy dedykowany jest do ewentualnego postoju pojazdów, może służyć dla pojazdów służbowych, technicznych związanych z utrzymaniem drogi i obiektów z nią związanych, natomiast ostateczna decyzja co do charakteru sposobu użytkowania wspomnianego placu będzie należeć do zarządcy drogi po uzyskaniu pozwolenia na użytkowanie drogi, należy stwierdzić, że powyższy opis nie wyjaśnia charakteru projektowanego placu postojowego. Z pisma nie wynika również aby projektowany plac postojowy był elementem niezbędnym dla prawidłowego funkcjonowania infrastruktury drogowej. Ponadto nie wyjaśniono w jaki sposób usprawni on dostęp do drogi publicznej oraz wpłynie na bezpieczeństwo ruchu drogowego.

Jednocześnie wątpliwości organu II instancji budzi zasadność zaprojektowania zjazdu publicznego (a więc, zgodnie z § 55 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia w sprawie WT, zjazd do co najmniej jednego obiektu, w którym prowadzona jest działalność gospodarcza lub działalność o charakterze publicznym) dla przedmiotowego placu postojowego (w km 0+170,84), w przypadku gdy miałby on służyć zarządcy drogi wyłącznie celom związanym z utrzymaniem drogi i obiektów z nią związanych.

Reasumując powyższe należy stwierdzić, że organ I instancji, ponownie rozpatrując sprawę, winien wezwać zarządcę drogi do prawidłowego i nie budzącego wątpliwości wskazania faktycznego zakresu inwestycji drogowej (i tylko drogowej), a następnie jednoznacznie ustalić nieruchomości lub ich części objęte liniami rozgraniczającymi teren. Należy przy tym podkreślić, że zgodnie ze stanowiskiem ugruntowanym w orzecznictwie o przebiegu drogi oraz przyjętych rozwiązaniach technicznych decyduje wyłącznie zarządca drogi. Przepisy specustawy nie upoważniają organów orzekających do samodzielnej interpretacji intencji wnioskodawcy odnośnie przeznaczenia

nieruchomości oraz zakresu i rodzaju prac budowlanych, jakie będą wykonywane na poszczególnych nieruchomościach lub ich częściach. Ustalenia w tym zakresie, dokonywane w decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, winny wprost wynikać ze złożonego wniosku o udzielenie zezwolenia na realizację inwestycji drogowej.

- 2) Decyzja PMP w punkcie V. na stronie 4. zatwierdza podział nieruchomości, przedstawiony na załączonej do wniosku dokumentacji geodezyjno-kartograficznej, opatrzonej stosownymi klauzulami ośrodka dokumentacji geodezyjnej i kartograficznej (por. art. 11f ust. 1 pkt 5 specustawy), a w punkcie VI. na stronie 4. wskazuje nieruchomości lub ich części, które stają się z mocy prawa własnością Miasta Poznania (por. art. 11f ust. 1 pkt 6 specustawy).

Stwierdzić należy, że decyzją PMP zatwierdzono podział i dokonano częściowego przejęcia nieruchomości pokrytych śródlądowymi wodami płynącymi rzeki Potok Junikowski (Kanał Junikowski) na działkach ewidencyjnych nr 104/3 i 125/12 ark. 25, obr. 0036 Junikowo, stanowiących własność osób fizycznych.

Zgodnie z art. 216 Prawa wodnego grunty pokryte śródlądowymi wodami płynącymi stanowią własność Skarbu Państwa i nie podlegają obrotowi cywilnoprawnemu, tak więc dokonanie ich podziału i częściowego przejęcia na mocy decyzji wydawanej w trybie specustawy jest niedopuszczalne.

W analizowanym przypadku, obejmującym grunty częściowo pokryte wodami płynącymi, w celu ustalenia zasięgu gruntów wyłączonych z obrotu cywilnoprawnego konieczne jest więc uzyskanie decyzji, o których mowa w art. 220 ust. 5 i 221 Prawa wodnego, a więc decyzji o ustaleniu linii brzegu lub decyzji o rozgraniczeniu gruntów, które były pokryte wodami przed wykonaniem urządzenia wodnego, od pozostałych gruntów.

Organ I instancji, ponownie rozpatrując sprawę, winien wezwać Wnioskodawcę do wyjaśnienia niezłączenia do wniosku projektów podziałów nieruchomości pokrytych wodami płynącymi, sporządzonych zgodnie z przepisami odrębnymi.

Wnikliwej ponownej analizy wymaga także kwestia wywłaszczenia części działki 125/12 ark. 25, obr. 0036 Junikowo, na której zaprojektowano plac postojowy. Przypomnieć bowiem należy, że niedopuszczalne jest stosowanie przepisów specustawy w celu wywłaszczania gruntów przeznaczonych na cele niezwiązane z inwestycją drogową.

Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Kielcach w wyroku z 29.12.2010 r. (sygn. akt II SA/Ke 711/10): „budowa urządzeń, które nie są związane z prowadzeniem, zabezpieczeniem i obsługą ruchu i które nie są urządzeniami związanymi z potrzebami zarządzania drogą i mogą być lokalizowane nie tylko na drogach, ale także na nieruchomościach stanowiących własność prywatną, nie może świadczyć o zrealizowaniu na nieruchomości celu wywłaszczenia polegającego na budowie drogi”.

- 3) Decyzja PMP w punkcie VII. na stronach 4.÷5. ustala przejście przez teren wód płynących (por. art. 20a ust. 1 specustawy) na działkach nr 104/3 i 125/12 ark. 25, obr. 0036 Junikowo, w punkcie VII.3. nakładając obowiązek zawarcia stosownego porozumienia.

W tym miejscu należy przypomnieć, że w art. 20a specustawy określony został szczególny sposób zajmowania terenów wód płynących. Zgodnie z powyższym przepisem, zajęcie terenów wód płynących następuje nieodpłatnie. Co istotne, zajęcie terenów wód płynących może nastąpić dopiero po zawarciu stosownego w tym względzie porozumienia, nawet jeśli decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej nadany został rygor natychmiastowej wykonalności. Zasadniczo zarządca drogi powinien wystąpić o zawarcie stosownego porozumienia na piśmie, w terminie nie krótszym niż 30 dni przed planowanym zajęciem danego terenu, chyba że decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej nadany został rygor natychmiastowej wykonalności, wtedy o zawarcie porozumienia występuje się niezwłocznie. Porozumienie to zawierane jest z właściwym podmiotem reprezentującym uprawnienia właścicielskie Skarbu Państwa do danego obszaru wód płynących. Przedmiotowe porozumienie powinno określać terytorialny zakres, warunki oraz termin zajęcia danego obszaru.

Jak już wskazano w niniejszej decyzji, działki nr 104/3 i 125/12 (ark. 25, obr. 0036 Junikowo) stanowią własność osób fizycznych. Tym samym, stan prawny ww. nieruchomości może stanowić przeszkodę do skorzystania przez inwestora z dyspozycji art. 20a specustawy w celu realizacji inwestycji drogowej na tych nieruchomościach.

Ponadto ani we wniosku, ani w punkcie VII. decyzji PMP nie wskazano przejścia przez teren wód płynących na działce nr ewid. 102/4 ark. 25, obr. 0036 Junikowo. Działka ta objęta została w części linią rozgraniczającą teren, mimo że również stanowi nieruchomość pokrytą śródlądowymi wodami płynącymi rzeki Potok Junikowski (Kanał Junikowski).

Organ I instancji, ponownie rozpatrując sprawę, winien wezwać zarządcę drogi do prawidłowego i nie budzącego wątpliwości wskazania nieruchomości, na których następuje przejście przez teren wód płynących.

- 4) Decyzja PMP w punkcie VIII.6. ustala obowiązek budowy oraz przebudowy innych dróg publicznych, a w punkcie VIII.8. zezwala na jego wykonanie (por. art. 11f ust. 1 pkt 8 lit. g, j specustawy).

Jako teren objęty przebudową innych dróg publicznych wskazano m.in. działkę 102/4 ark. 25, obr. 0036 Junikowo, która stanowi nieruchomość w części pokrytą śródlądowymi wodami płynącymi rzeki Potok Junikowski (Kanał Junikowski).

Organ I instancji, ponownie rozpatrując sprawę, winien wezwać zarządcę drogi do prawidłowego i nie budzącego wątpliwości wskazania faktycznego zakresu inwestycji, a następnie jednoznacznie ustalić nieruchomości lub ich części objęte przebudową innych dróg publicznych.

- 5) Decyzja PMP w punkcie VIII.9. ogranicza korzystanie z nieruchomości (por. art. 11f ust. 1 pkt 8 lit. i specustawy).

Ograniczeniem na potrzeby związane z przebudową innych dróg publicznych objęte zostały nieruchomości stanowiące własność Miasta Poznania, znajdujące się w obrębie pasów drogowych dróg publicznych będących w zarządzie Prezydenta Miasta Poznania,

a więc tego samego podmiotu, który realizuje inwestycję objętą analizowaną decyzją. Biorąc pod uwagę fakt, że w przypadku przebudowy innych dróg publicznych, których zarządcą jest ten sam podmiot, który występuje z wnioskiem, ustalenie ograniczeń nie jest konieczne w przypadku przedłożenia oświadczenia o posiadanym prawie do dysponowania nieruchomością na cele budowlane, organ I instancji, ponownie prowadząc postępowanie, winien rozważyć wezwanie Wnioskodawcy do wyjaśnienia, czy faktycznie wnioskuje on o ustalenie ograniczeń w ww. zakresie - tym bardziej, że przy piśmie z 17.02.2022 r. złożył on oświadczenia o prawie do dysponowania, aczkolwiek nieprawidłowo wskazując jako inwestora Miasto Poznań zamiast właściwego zarządcy drogi, tj. Prezydenta Miasta Poznania.

Ponadto wskazać należy, że organ I instancji nie odniósł się do wymogów art. 96 ust. 1, 2 i 3 ustawy z 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (obecnie: Dz.U. z 2023 r. poz. 1094 ze zm.), zwanej dalej: ustawą o udostępnianiu informacji o środowisku. Brak odniesienia do wyżej wskazanych przepisów ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku stanowić może naruszenie przepisu art. 107 § 3 k.p.a.

W świetle wyżej wymienionych nieprawidłowości należy stwierdzić, że niemożliwe jest pozostawienie w obrocie prawnym decyzji PMP. Biorąc pod uwagę zasady ogólne postępowania administracyjnego, w szczególności zaś spoczywający na organach administracji publicznej obowiązek wnikliwego działania oraz podejmowania wszelkich czynności niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego i prawnego należy stwierdzić, że organ I instancji nie dołożył należytej staranności w prowadzonym postępowaniu.

Organ I instancji, ponownie rozpatrując sprawę, winien wziąć pod uwagę informacje wynikające z materiału dowodowego ujawnionego w toku postępowania odwoławczego, w szczególności wskazanych wyżej: Wieloletniego planu rozwoju i modernizacji urządzeń wodociągowych i urządzeń kanalizacyjnych będących w posiadaniu Aquanet S.A. na lata 2017-2016 oraz uchwały Nr LV/999/VII/2017 Rady Miasta Poznania z dnia 17.10.2017 r.

Organ odwoławczy, dokonując analizy akt sprawy stwierdził, iż z uwagi na zakres zagadnień wymagających wyjaśnienia i uzupełnienia nie jest możliwe zastosowanie przepisu art. 138 § 1 pkt 2 k.p.a., tj. uchylenie zaskarżonej decyzji w części i w tym zakresie orzeczenie co do istoty sprawy, w sposób zgodny z wnioskiem inwestora. W zaistniałej sytuacji stanowiłoby to naruszenie zasady dwuinstancyjności postępowania, o której mowa w art. 15 k.p.a. Ponadto niemal cały projektowany pas drogowy oraz jego odwodnienie zostały zlokalizowane na nieruchomościach, które stanowią grunty pokryte wodami płynącymi, tak więc nie jest możliwe orzeczenie jedynie w zakresie tych nieruchomości ani wydzielenie części inwestycji mogącej bez nich samodzielnie funkcjonować.

Odnośnie zarzutów wniesionych w odwołaniu należy wyjaśnić, co następuje:

I.

Na wstępie należy przypomnieć, że istotą postępowania odwoławczego, zgodnie z zasadą dwuinstancyjności postępowania administracyjnego, jest ponowne rozpoznanie sprawy przez organ drugiej instancji w pełnym - co do zasady - zakresie. Oznacza to, że organ odwoławczy winien rozpatrzyć sprawę na nowo w jej całokształcie. Kontrola instancyjna organu rozpatrującego odwołanie obejmuje zarówno legalność dokonanego przez organ pierwszej instancji rozstrzygnięcia sprawy, jak również ocenę stanu faktycznego. Niezbędnym wymogiem merytorycznego orzekania przez organ odwoławczy jest dostateczne i wszechstronne wyjaśnienie wszystkich okoliczności sprawy, co wynika z wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z 14.10.1999 r. (sygn. akt IV SA 1313/98, LEX nr 48725). Organ nie jest przy tym związany uzasadnieniem środka zaskarżenia, a winien skontrolować postępowanie i decyzję organu pierwszej instancji z punktu widzenia legalności, celowości oraz słuszności rozstrzygnięcia, niezależnie od tego, czy zostały podniesione przez skarżącego w tym zakresie zarzuty.

Należy również wskazać, że decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej jest decyzją związaną i nie dopuszcza jakiegokolwiek uznaniowości przy jej wydawaniu. W orzecznictwie sądów administracyjnych ugruntowane jest stanowisko, że przepisy specustawy nie upoważniają organów orzekających do oceny racjonalności czy słuszności rozwiązań projektowych przyjętych we wniosku o udzielenie zezwolenia na realizację inwestycji drogowej. O przebiegu drogi oraz przyjętych rozwiązaniach technicznych decyduje wyłącznie jej zarządca. W toku postępowania organ winien ocenić kompletność złożonego wniosku, ustalić, czy spełnia on inne przesłanki określone przepisami specustawy oraz zbadać, czy wnioskowana inwestycja nie pozostaje w sprzeczności z prawem powszechnie obowiązującym. Co do przebiegu inwestycji jest natomiast tym wnioskiem związany. Organy administracji publicznej orzekające w sprawie wniosku (zarówno w pierwszej, jak i w drugiej instancji) nie współuczestniczą w projektowaniu inwestycji i nie posiadają kompetencji do wyznaczania i korygowania trasy inwestycji, czy też do zmiany proponowanych rozwiązań co do jej przebiegu, bowiem jej usytuowanie zależy od woli zarządcy drogi (por. wyroki WSA w Poznaniu z: 10.02.2016 r., sygn. akt IV SA/Po 893/15; 25.11.2015 r., sygn. akt II SA/Po 582/15; 11.09.2014 r., sygn. akt II SA/Po 328/14; 9.06.2009 r., sygn. akt IV SA/Po 130/09; wyrok WSA w Opolu z 12.10.2010 r., sygn. akt II SA/Op 381/10; wyrok WSA w Warszawie z 18.04.2007 r., sygn. akt IV SA/Wa 46/07; wyrok WSA w Warszawie z 9.11.2006 r., sygn. akt IV SA/Wa 638/06).

Należy przy tym wyjaśnić, że zgodnie z treścią art. 11i ust. 1 specustawy w sprawach dotyczących zezwolenia na realizację inwestycji drogowej nieuregulowanych w specustawie stosuje się odpowiednio przepisy Pr. bud. Jak wynika natomiast z treści art. 35 ust. 4 Pr. bud., w razie spełnienia wymagań określonych w art. 35 ust. 1 oraz art. 32 ust. 4, właściwy organ nie może odmówić wydania decyzji o pozwoleniu na budowę. Wynika z powyższego, że decyzja o pozwoleniu na budowę nie ma charakteru uznaniowego i w razie spełnienia przez inwestora wymagań określonych w przepisach prawa budowlanego organ

architektoniczno-budowlany jest zobligowany zezwolić na realizację inwestycji drogowej (por. wyrok WSA w Warszawie z 27.01.2011 r., sygn. akt VII SA/Wa 1955/10).

Podkreślić również należy, że niedopuszczalna jest ocena racjonalności czy słuszności koncepcji przedstawionej przez inwestora, bowiem miałyby ona charakter pozaprawny. To inwestor, jako podmiot wyspecjalizowany w danej dziedzinie, posiadający odpowiednią wiedzę, decyduje o słuszności i racjonalności realizacji danego przedsięwzięcia drogowego, i to on wybiera najbardziej korzystne rozwiązanie lokalizacyjne i techniczno-wykonawcze (stanowisko wyrażone m.in. przez NSA w wyroku z 26.07.2013 r., sygn. akt II OSK 762/13, LEX nr 1367353).

Przedmiotem orzekania w sprawie zezwolenia na realizację inwestycji drogowej jest więc inwestycja w kształcie wskazanym we wniosku, nie zaś poszukiwanie rozwiązań alternatywnych w celu uwzględnienia interesów jednej lub kilku ze stron postępowania, bowiem drogi są budowane nie w interesie państwa, jednostki samorządu terytorialnego czy zarządcy drogi, lecz w interesie wszystkich członków społeczeństwa. Co do zasady budowa dróg publicznych stanowi bowiem działanie ze względu na dobro wspólne. Niewątpliwie jednak, przy opracowaniu koncepcji lokalizacji inwestycji drogowej na danym terenie, inwestor musi uwzględnić wszystkie ograniczenia prawne, wynikające z ustaw szczególnych, jak również ograniczenia faktyczne. Oceniając to, czy zaskarżona decyzja w sposób prawidłowy zapewnia poszanowanie uzasadnionych interesów osób trzecich, należy jednak mieć na względzie, że inwestor realizujący inwestycje drogową działa w interesie publicznym, który ma prymat nad interesem prawnym jednostki, o ile nie narusza jego interesu prawnego w sposób niezgodny z prawem. Obowiązek uwzględnienia uzasadnionych interesów osób trzecich należy interpretować w taki oto sposób, że chodzi tu o interesy obiektywnie uzasadnione.

W tym miejscu wypada również przytoczyć stanowisko wyrażone przez NSA w wyroku z 3.07.2019 r. (sygn. akt II OSK 916/19) dotyczące stosowania reguły wynikającej z art. 7 k.p.a., nakazującej załatwienie sprawy w sposób uwzględniający interes społeczny i słuszny interes obywateli. Zdaniem Sądu reguła ta nie może doprowadzić do wyłączenia stosowania przepisów specustawy: „Nakaz ten jest możliwy do zrealizowania wyłącznie w sytuacji, gdy organowi administracji przysługuje tzw. uznanie administracyjne. Nie można go jednak stosować w przypadku wydania przez organ tzw. decyzji związanej, tj. decyzji wydawanej w sytuacji, gdy norma prawa przewiduje w określonym stanie faktycznym obowiązek wydania przez organ decyzji o określonej treści. Dopuszczalność czy zakres zastosowania przepisów specustawy nie mogą więc być modyfikowane z uwagi na słuszny interes strony czy stron, a ochrona tego interesu nie może stanowić wyłącznej podstawy do odmowy wydania zezwolenia na realizację inwestycji drogowej w kształcie wskazanym przez zarządcę drogi. Należy też zwrócić uwagę na przepis art. 11e specustawy który mówi, że nie można uzależniać zezwolenia na realizację inwestycji drogowej od spełnienia świadczeń lub warunków nieprzewidzianych obowiązującymi przepisami”.

Powyższe zasady należy mieć na uwadze przechodząc do szczegółowej analizy wniesionych zarzutów.

II.

Przenosząc powyższe na grunt analizowanej sprawy i odnosząc się do zarzutów dotyczących naruszenia art. 64 w zw. z art. 21 ust. 2 w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP oraz art. 11f ust. 1 pkt 4 specustawy poprzez dokonanie podziału i wyłączenia części działki XXXX bez uwzględnienia rozwiązań alternatywnych wskazać w pierwszej kolejności należy, że zastosowanie znajdują zasady opisane w punkcie I. niniejszego uzasadnienia. Organy orzekające w sprawach zezwoleń na realizację inwestycji drogowych są związane wnioskiem zarządcy drogi w zakresie wskazanej lokalizacji i nie są władne do korygowania trasy przebiegu planowanej inwestycji lub narzucania lokalizacji jej poszczególnych elementów. Powyższe oznacza, że działanie organu administracji nie opiera się na uznaniowości, ale polega na przyjęciu konkretnego wniosku i jego weryfikacji w jego granicach bez możliwości ingerowania w takie aspekty inwestycji jak lokalizacja i w przebieg linii podziału nieruchomości czy lokalizacja poszczególnych elementów drogi.

W tym miejscu powtórzyć także należy, że ze względu na treść art. 11e specustawy nie można uzależniać zezwolenia na realizację inwestycji drogowej od spełnienia świadczeń lub warunków nieprzewidzianych obowiązującymi przepisami - w tym na przykład od opinii stron postępowania odnośnie konieczności przejęcia nieruchomości czy możliwości zastosowania rozwiązań alternatywnych. Nieuwzględnienie osobistych zapatrywań, oczekiwań, postulatów czy życzeń stron postępowania co do zakresu inwestycji nie może stanowić podstawy kwestionowania legalności zezwolenia na realizację inwestycji w zakresie dróg użytku publicznego. Żaden przepis prawa nie uzależnia bowiem możliwości wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej od uzyskania akceptacji stron postępowania.

Ewentualne ustępstwa w zakresie przebiegu czy rozwiązań drogowych wymagają akceptacji inwestora, gdyż on jest dysponentem wniosku (por. wyrok WSA w Poznaniu z 5.08.2020 r., sygn. akt II SA/Po 65/20). Organy wydające decyzję w sprawie zezwolenia na realizację inwestycji drogowej nie wyznaczają przebiegu drogi, nie ustalają parametrów jej poszczególnych elementów i nie mają możliwości przymuszenia inwestora do dokonania zmian, o które ubiegają się inne strony postępowania, o ile takie zmiany nie wynikają ściśle z litery prawa.

Zarówno organ I instancji, jak i organ odwoławczy, mogły więc działać tylko w granicach tego wniosku, nie mając możliwości ingerowania w lokalizację inwestycji zaproponowaną przez wnioskodawcę. Ocenie dokonanej przez organy pierwszej i drugiej instancji mogła podlegać jedynie zgodność z prawem planowanego przedsięwzięcia. Wszelkie zarzuty, oparte jedynie subiektywnej ocenie zasadności wykonania elementów drogi czy ich lokalizacji, nie mogą więc zostać uwzględnione w niniejszym postępowaniu.

Jak wskazano wyżej w niniejszej decyzji, organ II instancji - biorąc pod uwagę interes Odwołującej oraz możliwość dobrowolnego uwzględnienia jej oczekiwań przez zarządcę drogi - zwróciły się do inwestora o zajęcie stanowiska odnośnie wniesionych uwag. Pełnomocnik zarządcy drogi udzielił odpowiedzi wyżej cytowanym pismem z 10.11.2023 r, udzielając wyjaśnień odnośnie przyjętych rozwiązań projektowych. Zarządca drogi nie wyraził woli ich zmiany.

Zgodnie z planem zagospodarowania terenu (rys. nr 2), na objętych linią rozgraniczającą teren działkach XXXX i XXXX (powstałych w wyniku podziału działki nr XXXX) zaprojektowano elementy układu drogowego - kanalizację deszczową niezbędną dla odwodnienia drogi. Abstrahując od poruszanej w niniejszej decyzji kwestii gruntów pokrytych wodami płynącymi należy więc stwierdzić, że zakres wywłaszczenia nieruchomości stanowiącej własność Odwołującej znajduje uzasadnienie w przedstawionej dokumentacji budowlanej.

W tym miejscu należy również przytoczyć stanowisko Trybunału Konstytucyjnego zawarte w uzasadnieniu wyroku z 16.10.2012 r., K 4/10, w którym Trybunał zwrócił uwagę na specyfikę spraw dotyczących budowy dróg publicznych, których budowa jest realizacją celu publicznego. Budowa bezpiecznych dróg w Polsce stanowi nadal priorytetowy cel publiczny, gdyż jest konieczna zarówno dla ochrony środowiska, jak i zdrowia, wolności i praw konstytucyjnych całej społeczności. Trybunał Konstytucyjny trafnie zwrócił uwagę, że po pierwsze, drogi są budowane nie w interesie państwa, jednostki samorządu terytorialnego czy zarządcy drogi, lecz w interesie wszystkich członków społeczeństwa, także tych wywłaszczonych; po drugie, uproszczona procedura wywłaszczenia z mocy prawa podczas realizacji inwestycji liniowych, obejmujących wiele nieruchomości, jest metodą skuteczną; po trzecie, lokalizacja (wytyczenie) drogi niejako narzuca listę nieruchomości, które muszą być zajęte, a zatem wywłaszczone. Jeżeli przyjmujemy, że przebieg drogi jest wyznaczony w sposób racjonalny przez grono specjalistów z zakresu transportu, geologii, ochrony środowiska, musimy przyjąć nieuchronność zajęcia ściśle oznaczonych gruntów pod budowę drogi. Trzeba mieć na względzie liniowy charakter inwestycji drogowych, który dyktuje w sposób naturalny pewne rozstrzygnięcia, w szczególności co do wyboru nieruchomości objętych decyzją i - w następstwie jej wydania - wywłaszczonych. Przy założonym przebiegu drogi - z jednej strony, wybór działek, przez które ma ona przebiegać, jest bardzo ograniczony albo wręcz wybór taki nie istnieje, z drugiej strony - wypadnięcie choćby jednej z grup wywłaszczonych nieruchomości może unicestwić całą inwestycję.

Jak wskazał NSA w wyroku z 6.11.2019 r. (sygn. akt II OSK 2468/19): „Niewątpliwie prawo własności jest chronione przez Konstytucję RP w art. 21 ust. 1 Konstytucji RP. Prawo to jednak nie jest prawem chronionym bezwzględnie, gdyż art. 64 ust. 1 Konstytucji RP dopuszcza możliwość ograniczenia tego prawa, gdy następuje ono w ustawie i w zakresie, w jakim nie narusza istoty prawa własności, a więc poszanowania zasady proporcjonalności wyrażającej się zakazem nadmiernej w stosunku do chronionej wartości, ingerencji w sferę praw i wolności. Tzw. specustawa drogowa służy realizacji celu publicznego, jakim jest

budowa dróg publicznych. Wprowadzenie odrębnego trybu administracyjnego w sprawie realizacji inwestycji drogowych służy realizacji celu publicznego w postaci poprawy bezpieczeństwa układu komunikacyjnego i transportowego, a jednocześnie skutki z tym związane są rekompensowane w formie odszkodowania (art. 12 ust. 4 w zw. z ust. 4a ustawy z 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych). Zatem, pomimo odjęcia własności, dochodzi do równoważenia strat i szkód związanych z prowadzonym postępowaniem. Przy realizacji systemu dróg publicznych, służących poprawie bezpieczeństwa, komunikacji, transportu nie dochodzi do naruszenia proporcji między interesem publicznym, a ingerencją w sferę praw i wolności, które na mocy ustawy są rekompensowane stosownym odszkodowaniem. Takim celem jest z pewnością realizacja przedmiotowej inwestycji, która jak wynika z akt sprawy stanowi konieczną inwestycję celu publicznego”.

Elementy układu drogowego zaprojektowane na części nieruchomości stanowiącej współwłasność Odwołującej nie mogą być rozpatrywane w oderwaniu od całości inwestycji drogowej, której są jej integralną częścią. Kanalizacja deszczowa, zaprojektowana na terenie spornej nieruchomości, nie funkcjonuje w próżni. Przeciwnie, stanowi nierozdzielalną całość układu drogowego i służy obsłudze wszystkich uczestników ruchu drogowego (w tym samej Odwołującej) oraz ochronie przyległych terenów przed uciążliwościami związanymi z ruchem drogowym oraz zalewaniem ich przez wody opadowe spływające z drogi.

III.

Jak szeroko podkreśla się w orzecznictwie sądowoadministracyjnym, podjęcie przez organ rozstrzygnięcia odmiennego od oczekiwanego przez stronę skarżącą w sytuacji, gdy organ prawidłowo zebrał materiał dowodowy, a ocena tego materiału jest logiczna, nie przekroczył zasady swobodnej oceny dowodów, oraz wskazał prawidłową podstawę prawną, nie oznacza niezgodności zaskarżonej decyzji z prawem. Okoliczność, że strona nie została przekonana co do przyjętego w sprawie rozstrzygnięcia, nie oznacza naruszenia zasady przekonywania. Strona ma bowiem prawo do własnego subiektywnego przekonania o zasadności jej zarzutów, zaś przekonanie to nie musi mieć odzwierciedlenia w obowiązujących przepisach prawnych i ich wykładni (por. wyrok WSA w Łodzi z 29.04.2009 r., sygn. akt I SA/Łd 1329/08, LEX nr 549458).

Zezwolenie na realizację inwestycji w zakresie dróg publicznych, zwłaszcza na obszarach zurbanizowanych, w wielu wypadkach musi uwzględniać sprzeczne interesy, z jednej strony inwestora, a z drugiej strony osób, których prawa lub interesy mogą być zagrożone lub naruszone w związku z realizacją takiej inwestycji. Granice tych praw i interesów określają przepisy Pr. bud. oraz innych aktów prawnych. Poza tymi granicami, a zatem poza ochroną prawną wynikającą z norm prawa pozytywnego, pozostają natomiast protesty obywateli wyrażające ich osobiste zapatrywania co do określonej polityki inwestycyjnej.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

Pouczenie

Niniejsza decyzja jest ostateczna w toku instancji. Od decyzji przysługuje sprzeciw do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu, przy ul. Ratajczaka 10/12, 61-815 Poznań, za pośrednictwem Wojewody Wielkopolskiego, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia lub zawiadomienia pozostałych stron o jej wydaniu w drodze obwieszczenia.

Od sprzeciwu pobiera się wpis stały w wysokości 100 zł, zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2021 r. poz. 535.). Strony mają możliwość ubiegania się o zwolnienie od kosztów albo przyznanie pomocy prawnej.

Sprzeciw od decyzji powinien czynić zadość wymaganiom pisma w postępowaniu sądowym, o których mowa w ustawie z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2024 r. poz. 935), a ponadto zawierać wskazanie zaskarżonej decyzji, żądanie jej uchylenia oraz oznaczenie organu, który wydał zaskarżoną decyzję.

z up. Wojewody Wielkopolskiego

Marcin Karpiński

Zastępca Dyrektora

Wydziału Infrastruktury

Dokument podpisany kwalifikowanym podpisem elektronicznym.

Otrzymują:

- 1) Prezydent Miasta Poznania (ePUAP),
- 2) Aleksander Sagan, Stadtraum Polska Sp. z o.o., ul. Drużbickiego 11, 61-693 Poznań (jako pełnomocnik zarządcy drogi),
- 3) Adw. Michał Wawrzyniak, Kancelaria Adwokacja Michał Wawrzyniak, ul. Kościelna 16/2, 60-538 Poznań (jako pełnomocnik Odwołującej).
- 4) Aa.

Do wiadomości (ePUAP):

- 1) Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego w Poznaniu dla Miasta Poznania,
- 2) ZGiKM GEOPOZ,
- 3) Poznańskie Inwestycje Miejskie Sp. z o.o.,
- 4) ZDM Poznań,
- 5) PGWWP RZGW w Poznaniu.

Sprawę prowadzą:

st. insp. woj. Elżbieta Florek-Stefaniak, tel. 61 8541291, e-mail: eflorek@poznan.uw.gov.pl;
insp. woj. Karolina Komorska, tel. 61 851235, e-mail: kkomorska@poznan.uw.gov.pl

Godziny obsługi klientów:

poniedziałek, środa, piątek od 8.30 do 15.00, wtorek, czwartek od 12.00 do 15.00.

W niniejszej decyzji wyłączono informacje, które zostały wyłączone z obowiązku publikacji na podstawie Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. (RODO).

Autor wyłączenia danych: Elżbieta Florek-Stefaniak.